

Omslagontwerp: Riesenkind
Auteursfoto: LMV Fotografie
Opmaak: Elgraphic

ISBN 978 90 00 39140 0
ISBN 978 90 00 39141 7 (e-book)
NUR 320

© 2023 Dennis Storm
© 2023 Uitgeverij Unieboek | Het Spectrum bv, Amsterdam
Eerste druk, 2023

Spectrum maakt deel uit van Uitgeverij Unieboek | Het Spectrum bv,
Postbus 23202
1100 DS Amsterdam

www.spectrumboeken.nl

 Spectrum Life
 spectrumboeken

Alle rechten voorbehouden. Niets uit deze uitgave mag worden vee-
veelvoudigd, opgeslagen in een geautomatiseerd gegevensbestand, of
openbaar gemaakt, in enige vorm of op enige wijze, hetzij elektro-
nisch, mechanisch, door fotokopieën, opnamen, of enige andere ma-
nier, zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever.

‘It’s all part of the same problem,’ Morrie said. ‘We put our
values in the wrong things. And it leads to very disillusioned
lives. I think we should talk about that.’

Morrie Schwartz in *Tuesdays with Morrie*

Inhoud

Proloog	9
<i>22.00 uur (het begin van het einde)</i>	11
69 hondenjaren voor het einde	13
<i>22.11 uur</i>	15
Podenco	16
<i>22.12 uur</i>	20
Met vijf honden in een stationwagen	22
<i>22.25 uur</i>	26
Zenmeester	27
<i>22.40 uur</i>	30
Jij slaapt beneden	32
<i>22.50 uur</i>	34
Bastaard	36
<i>23.15 uur</i>	38
Land in zicht	39
<i>23.25 uur</i>	42
Uitslover	43
<i>23.40 uur</i>	46
Ballon	48
<i>00.30 uur</i>	51

Starten lopen	53
<i>00.35 uur</i>	55
Oost-Indisch doof	57
<i>00.45 uur</i>	60
Bob Marley-hout	62
<i>01.20 uur</i>	66
Los	68
<i>01.22 uur</i>	71
Burgerlul	73
<i>01.45 uur</i>	77
Waar het schip strandt	79
<i>01.55 uur</i>	82
Uitlaatklep	84
<i>02.35 uur</i>	86
Pensionado's	88
<i>02.50 uur</i>	91
File	94
<i>03.45 uur</i>	100
Vechthonden	101
<i>04.05 uur</i>	104
Yogapakjes	106
<i>05.15 uur</i>	110
Karbonades	111
<i>05.30 uur</i>	116
Bakfiets	118
<i>06.10 uur</i>	121
Francofiel	122
<i>06.19 uur</i>	126
Epiloog	127

Proloog

Laten we eerlijk zijn: honden stinken. En net als het gegil van ontroostbare baby's of nagels over een schoolbord gaat ook het schelle geluid van blaffende honden bij mij door merg en been. Of wat dacht je van irritante viervoeters die iedere vijf seconden met hun poot over je heen krabben, smekend om aandacht. Waarom zou je zo'n beest in huis nemen?

Bovendien moet je ze uitlaten. Altijd. Niet alleen als je doodmoe thuiskomt, een keer uit wil slapen of met koorts in bed ligt, maar ook als regen, wind en bittere kou de mensen waarschuwen om vooral binnen te blijven. Ondanks code geel loop jij dan toch de straat weer op, vergezeld door een hond die er eigenlijk ook geen zin in heeft maar nu eenmaal te dom is om op de wc te gaan zitten.

Het is nogal wat gezeik op een rij zo. Maar ondanks alle redenen om het níét te doen, adopteerde ik toch een hond. Een vuilnisbak uit Spanje. Waarom ik dat precies deed, is moeilijk uit te leggen. Vaak wordt gezegd dat bazen op hun hond lijken. Zouden ze elkaar dan misschien ook kunnen begrijpen? Niet met commando's maar dankzij

wederzijdse chemie? Een zelfs voor de wetenschap onzichtbare connectie? Zo voelde het namelijk toen ik Boef voor het eerst zag, alsof we elkaar begrepen. En ondanks de penetrante putlucht in het asiel, en de haren die bij bosjes uit haar dikke vacht vlogen, was er voor mij geen andere keuze dan haar op te tillen en mee naar huis te nemen.

22.00 uur

(het begin van het einde)

Mijn vriendin en ik liggen op de bank. We kijken ⁴⁷ *Ronin*, zo'n film die bewijst dat je beter af bent zonder Netflix-abonnement. Op het moment dat de samoerai in de film de kansloze maar zogenaamd eervolle strijd aangaan (de meningen hierover zijn verdeeld), belt mijn vader. Verbaasd kijk ik naar mijn telefoon, mijn vriendin ziet de vraagtekens rond mijn hoofd zweven. Mijn vader belt mij nooit. Nou ja, misschien drie keer per jaar. Maar dan belt hij overdag, omdat mijn moeder toevallig eens niet in de buurt is, en altijd om praktische redenen. Of ik weet waar de boormachine is, of de sleutel van de aanhanger. Zulk soort vragen. Maar op zaterdagavond, om iets over tien? Ik krijg er een onheilspellend gevoel van.

Zodra ik opneem hoor ik dat zijn stem breekbaar is. Op de achtergrond hoor ik mijn moeder vloeken en snikken tegelijkertijd. Mijn vader houdt zich groot terwijl hij vertelt dat het niet meer gaat met Boef, onze hond. Ze eet niet, ze kan nauwelijks lopen en als ze drinkt moet ze vijf minuten later kotsen. Hij kan het leed niet meer aanzien, denkt dat het einde van Boef nabij is en vraagt wat ik van het idee

vind om naar de dierenarts te gaan en de reis van mijn hond naar het hiernamaals in te zetten.

Iedereen in mijn omgeving is altijd over Boef blijven praten als ‘mijn’ hond, maar dat is oneerlijk. Ik heb haar weliswaar geadopteerd maar had destijds geen idee dat mijn vrouw, kinderen, steeds meer verantwoordelijkheden, emigraties en een door de pandemie gedwongen remigratie elkaar de jaren erna in rap tempo op zouden gaan volgen. Al die gebeurtenissen maakten van Boef langzaam een familiehond. Ze is inmiddels al jaren thuis in het huis van mijn ouders, maar toch blijft het op de een of andere manier ‘mijn’ hond.

Ik staar naar de samoerai op de televisie, bevroren in actie door de pauzeknop. ‘Nou?’ vraagt mijn vader. ‘Wat denk jij?’

69 hondenjaren voor het einde

De meest Haagse buurman uit mijn straat, Sjaak, zat zoals iedere avond op het bankje naast zijn voordeur. Shaggie in de mond, een blik bier in zijn hand en een oude antenne-radio naast hem. Hij is er een van het type ‘water is voor vissen’. Het is een mooie vent waarvan je er eigenlijk in iedere straat in Den Haag één zou moeten hebben. ‘Zozo,’ riep Sjaak toen hij mij de deur uit zag komen. ‘Moet jij niet allang in bed liggen joh?’ Het was negen uur. Ik vertelde hem dat ik een hond had geadopteerd en dat ik die nu op ging halen, in Brabant.

Sjaak keek mij aan alsof ik zojuist verteld had dat ik een aan ebola lijdende aap in huis ging nemen. Hij schudde zijn hoofd. ‘Nee, nee. Nooit aan beginnen, vriend.’ Hij was er zeker van. Het adopteren van een hond is vragen om problemen. ‘Geloof me nah, alleen maar gezeik, je moet jezelluf gewoon een rasbeessie gunnen. Vers uit ’t nest. Staffordsjuh ofzo.’

Dat iemand daadwerkelijk gelooft dat een willekeurige schoothond uit een asiel adopteren per definitie de aller-slechtste keuze is, en een hond gefokt om te vechten de beste keus, zou je lachwekkend kunnen noemen als het

niet ook ergens beangstigend zou zijn. Ik besloot de strijd niet aan te gaan. Sowieso zijn discussies met *geboruh* en *getoguh* Hage-naars niet te winnen. Het ongeschreven devies in de stad der internationale vrede is liever stikken in je eigen onzin dan toegeven aan de ander, ongeacht wat voor bewijzen die ook op tafel legt. Sterker nog, goede argumenten maken zo'n gesprek alleen maar ingewikkelder. Want als een woordenstrijd niet snel genoeg gewonnen is, dan zal zowel de ondertoon als de woordkeuze in rap tempo agressiever worden. Discussies met trotse hofstedelingen worden niet beslist op basis van feiten, maar aan de hand van wie de grootste bek heeft. Om de woorden van mijn buurman te lenen: *nooit aan beginnen, vriend*.

Ik gunde de zelfbenoemd burgemeester van onze straat een mooie avond en stapte in de auto. Bestemming Brabant.

22.11 uur

Normaal gesproken duurt het ruim een kwartier om van mijn huis in Den Haag naar dat van mijn ouders te fietsen. Deze avond ben ik er in elf minuten. Ze wonen aan de rand van de stad in een jarentachtighuis met een grote tuin. Het huis wordt aan drie zijdes geflankeerd door bos, enkel de voortuin grenst aan een drukke weg. Allerlei verschillende soorten struiken en bomen moeten ervoor zorgen dat je vanaf de straat niet naar binnen kunt kijken, maar dat krijgt het gewas al jaren niet voor elkaar. Op zich is dat niet verwonderlijk, als je zoals mijn vader coniferen en beukenhaag afwisselt met olijfbomen.

Zodra ik in de buurt kom en langzaam vaart minder, ervaar ik direct diezelfde spanning die ik eerder door de telefoon voelde sijpelen. Door de kale olijfbomen heen glurend zie ik dat de voordeur openstaat. Alle lampen branden en mijn ouders lopen willekeurig door de tuin en roepen Boef.

Opmerkelijk, nog geen kwartier eerder werd mij verteld dat het beest nauwelijks meer kon lopen maar nu zijn ze haar kwijt?